

NAKED ATTRACTION: СТРУКТУРА БАЖАННЯ

У статті здійснюється концептуалізація структури бажання, що властива суспільству спектаклю споживання. Визначається характер репрезентацій різноманіття, рівності, рівновартості, що конституують сучасного суб'єкта бажання й експонують сингулярність бажання, що спрямоване на частковий об'єкт. Специфіка культури сучасного суспільства, орієнтованого на різноманітні способи «самовинаходження» через оприлюднення конструювання особистості, зациклена на тілесності, на винесенні усього тілесного на поверхню. Йдеться про панування дефрагментованих образів, що виробляються за принципами товарної форми через репрезентацію/експонування, що забезпечується розвитком сучасних медіа-технологій. У цій перспективі капіталізоване тіло зводиться до його інструментальності, виробничого потенціалу його частин, що легітимується процесом трансформації сексуальності, який можна спостерігати в сучасному медіа-просторі, в ток-шоу, зокрема Naked Attraction, характерні риси якого розглянуто в статті.

Суб'єкт суспільства спектаклю споживання є суб'єктом бажання, яке зосереджується на поверхнях тіла як обгортки, в яку запаковане задоволення. Процес розпаковування постає як такий, що дає насолоду. В делезіанській проєкції такий тип бажання і такий спосіб насолоди тлумачиться як мазохистський, що реалізується в формі договору і, зокрема в «саспенсі» розпаковування/роздягання. В спектаклі споживання йдеться про поступовість бажання, що рухається від органів/частин за логікою розпакування як роздмухування бажання. Фігура суб'єкта бажання/спектаклю/споживання визначається через точки (ро)збіжності: природне/культурне, ціле/часткове, єдине/множинне, інтимне/екстимне. Відтак стверджується, що єдиного цілісного суб'єкта, особистості, яку потрібно відтворити чи наслідувати, не існує. Натомість є частковість множини, що перебуває в трансформаційному процесі само(ре)презентації. В цьому контексті життя постає як рух від частки до частки, якість яких оцінюється здатністю давати/отримувати, продукувати/споживати, експонувати/споглядати задоволення/насолоду, що розгортається в деконструкцію і трансформацію суб'єкта бажання і зокрема, сексуальності.

Ключові слова: бажання, суб'єкт/об'єкт бажання, суспільство спектаклю споживання, сексуальність, образ, насолода.

Be my desire / I'm a frustrated man / Summon us for
peace / Do what we can

Feel my desire / Favor the bold / Some of us fall to the
Earth / These others roam / Beseeched by desire /
See my desire / No solemn moods / All of us are
teammates / We stick to the rules / It's a real life desire

Interpol «My Desire»

На головній сторінці сайту «The Vulva Gallery», створеного 2016 року Гільде Сем Аталанта, ілюстраторкою з Амстердама, читаємо: «це освітня платформа, що зосереджена навколо ілюстрованих портретів вульви та особистих історій, а також чудової, сприятливої та позитивної спільноти, яка прославляє вульву в усьому її розмаїтті по всьому світу <...> Усі вульви унікальні – як і наші руки, носи та очі. Однак зазвичай у популярних ЗМІ відображається лише одна форма вульви. Чи то в журналах, чи то в масовій порнографії, чи навіть у книгах з біології, у всьому світі ми постійно стикаємось із спотвореним образом «ідеальної» вульви, представленій як «нормальна». Це змусило багатьох із нас (що виглядають інакше, ніж ця «ідеальна» вульва) повірити, що ми не підходимо до

«нормального» образу» [The Vulva]. І далі, переходячи до сторінки з портретами вульв, читаємо: «Упізнати себе в чужій історії та подумати: “Гей, це я, я теж так почуваюся!” – це дуже сильно. Багато з нас не звикли говорити про свою вульву, але може бути дуже корисно знати, що інші люди мають такий самий досвід або невпевненість» [Ibid.]. Власне потім ми можемо прочитати короткі сповіді, що додаються до малюнків і справді багатоманітних вульв.

У започаткованому 2016 року британським Channel 4 телешоу знайомств Naked Attraction з ведучою Анною Річардсон споглядаємо, як одягнена людина обирає собі партнера серед пістьох оголених людей, які знаходяться в кольорових кабінках, що відповідають кольорам веселки. В кілька етапів поступово розкриваються тіла та обличчя учасників: спочатку показують/обирають низ – ноги і геніталії, потім – тулуб/груди, далі – обличчя, услід – голос. На кожному етапі той, хто обирає/суб'єкт, відхиляє одного з голих об'єктів, аж до того, як залишаться лише двоє. У фіналі суб'єкт вибору також оголюється, і лише потім робить свій остаточний вибір, після чого ці двоє (може бути і більше, приміром, коли обирає пара чи обирають пару) йдуть на побачення, вже одягнені. Шоу завершується відгуками щодо вражень про зустріч і намірами про майбутнє.

Обидва приклади репрезентують як ключовий меседж – різноманіття і рівність гендерів, сексуальностей, органів-частин, уподобань, бажань, потягів, з яких складаються особистості. Тут жодним чином не йдеться про щось, чому присвоєно статус ідеалу (що характеризує тео-фало-лого-центристську ідеологію соціального відбору чи конкурсу), йдеться лише про сингулярність бажання, що надає перевагу тому чи іншому частковому об'єкту. Сингулярність бажання може реалізуватися лише за умови рівності, рівновартості, рівноцінності усіх форм/речей, що існують, не важливо, чи є вони природними, чи штучно створеними, культурними. В цьому меседжі немає нічого, що б суперечило онтологічній істині, що буття є множинність, проте усюдисуща рівність забезпечується лише через об'єктність/уречевлення усього як часткового і обов'язково через експонування, репрезентацію його в потоці образів. Таке бачення цілковито відповідає образній структурі суспільства спектаклю. Адже навіть так звана «нова цирість» навряд виходить за межі того стану, який Гі Дебор характеризує у похмурих тонах: «Образи, які відірвалися від усіх аспектів життя, зливаються в спільне русло, де єдність цього життя вже неможливо відновити. Розглянута дійсність частково розгортається у власній загальній єдності як окремих псевдосвіт (pseudo-monde à part), лише як об'єкт споглядання (objet de la seule contemplation)» [Debord, 1992, p. 2].

Відтак ми спробуємо визначити, що репрезентують ці образи часткових речей, виходячи з того, що філософське осмислення є рухом від перцептивних образів до концептуалізацій, будемо намагатися створити концептуальні діаграми, що мають викрити структуру бажання, властиву сучасному суспільству, яке ми визначаємо як *сустільство спектаклю споживання*.

Передовсім слід зауважити, що наведені вище приклади, як і безліч інших, які можна розмножувати, рухаючись сучасним медіа-простором, продукують дивне відчуття парадоксальності ситуації: екстимація інтимного, тілесне оголення, самопрезентація мають якимось чином вивести до емпатії, солідарності, комунікації, міжлюдських (зокрема і сімейних) стосунків, кажучи старою мовою, душевної/інтимної близькості¹.

Цей характерний для теперішнього часу процес екстимації знаходить різні концептуалізації і інтерпретації. Одна з них визначає його як порнофікацію культури, яку Шелдон Валдреп конкретизує як «самовинаходження» (self-invention), тобто «постійну виставу себе (performance of a self) як способу реклами та оприлюднення сконструйованої особистості» [Waldrep, 2021, p. 1]. У зв'язку з цим Валдреп, зокрема, визначає порно як підмножину, що належить до сучасної технологічної, медійної перформативності, «заснованої саме на сексі та тілі як демонстрації частин і статевих актів», адже порнографія

¹ Щиро чи ні, але зазвичай учасники шоу, як і соціальних мереж, шукають саме реальних/живих стосунків, в яких має розкритися кохання чи пристрасть.

є «виставою (performance), і все, що є виставою, також містить принаймні елемент порнографії, аспект, який, передовсім, викликає тілесну реакцію у глядача» [Ibid.].

При цьому, загальним є процес своєрідного *уречевлення* світу, коли йдеться про уречевлену подібність між усіма феноменами світу, що уособлює «інтернет речей» (internet of things), і коли людина відноситься до «тіл речей» (bodies of things), тобто до усього, що зринає в перспективі постлюдини, а людське тіло розглядається як множина, яку утворюють «інші живі організми» [Ibid., p. 2-3], і ба більше – *неживі* (техногенні, приміром) складові. Втім ця децентрована (і де-людино-центрована) множинна істота, тіло якої не відокремлюється від усього іншого в світі (як й усе інше в світі не відокремлюється від її тіла), насправді не відчуває єдності з Іншим (сучасні екологічні рухи засвідчують це не менше, ніж сучасна наука), лишаючись фрагментованою часткою.

Напевно культура сучасного прозорого суспільства екстимності, чи стриптиз-культура [McNair, 2002] виглядає як особливо зациклена на експонуванні тілесності, на поверхнях тіл і винесенні усього тілесного на поверхню. Втім, якщо тут і йдеться про те, що Дітмар Кампер називав «терором видимості», коли «насильство образів» займає місце природності життя, і лише те, що є видимим, визнається за дійсне, лише те, чому є образ, буцім має реальність, а постійне збільшення експонування, інсценування інтенсифікує насильство видимого в інформаційному суспільстві [Kamper, 2002], потрібно зауважити, що образ не постає як цілісний, а завжди як (де)фрагментований, як мережа-послідовність частин, що його утворюють/в(и)кривають.

Саме це втілює Naked Attraction, експонуючи анатомічні, фізіологічні і культурні особливості/відмінності (стать/гендер, колір шкіри, розмір, вік, татування, зачіску тощо, до речі, й уявлення про красу) *як рівноважні*, коли перевага щодо них визначається як вибір на той чи інший (рівноправний) смак. Тіло і його частини є матеріальним втіленням особистості, об'єктивація/образ якої, екстимація, представленість Іншому, засвідчують специфічну феноменальність людини, зведеної до сукупності чи симбіозу частин тіл, що «є об'єктами, які присутні в реальних чуттєвих контекстах», відтак і «об'єктами визначення та бажання» (definition and desire), що існують переважно як репрезентації в процесі культурного виробництва [Waldrep, 2021, p. 4].

Відтак вони постають як частина виробництва образів (як) товарів. Це виробництво чи самовинаходження здійснюється саме через репрезентацію/експонування, що забезпечується постійним розвитком сучасних медіа-технологій, спрямованих на розширення і пришвидшення капіталістичного споживання образів. Але загалом ми можемо спостерігати багаторівневий соціокультурний зсув, основою якого певною мірою є (пост/транс)людське тіло. Ясмін Ібрагім демонструє ці рівні чи певні відповідності, коли «капітал перетворює самість на товар (commodifies the self)», коли «технологія заплуталася в більш тривалому проєкті з розбирання (disassemble) тіла за допомогою складних візуальних технік (а саме: рентген, сонографія, ендоскопія, магнітно-резонансна томографія), які не тільки об'єктивують тіло, але й роблять його прозорим і проникним», коли «медичні науки дедалі частіше сприймають тіло як набір частин, органів і тканин, які можна відновити або, за потреби, замінити іншими частинами, органами й тканинами», коли «глобальна економіка чіпляється за поняття тіла, присутності та його лібідальних бажань в інтимних аспектах» [Ibrahim, 2021, p. 25]. Підсумовуючи, вона зазначає, що «коммодифікація людського тіла перетворює тіло на капітал», відтак «вставлення (insertion) капіталу в нас» чи розміщення людства в капіталі «означає, що ми вже створені як постлюдські форми життя в результаті перестановки капіталу», і з посиланням на Гленн Ріковскі додає: «ми вже транслюдини як форма життя в соціальному всесвіті капіталу: ми є капіталом, людським капіталом, *капіталізованим людством*» [Ibid.]. В цій перспективі бачення капіталізоване тіло постає як дегуманізоване тіло. Таким чином, насправді має значення лише його інструментальність, виробничий потенціал його частин, що легітимується і приймається через специфічну трансформацію сексуальності, або, за тлумаченням Бьон-Чхоль Хана в «Агонії Еросу», – перетворення кохання на сексуальність. Хан викриває і те,

що зрештою призводить до фрустрацій чи депресій, які супроводжують сучасну людину в контексті того, що він називає диктатом досягнень (Leistungsdiiktat): «Сьогодні любов позитивізується як сексуальність, яка також підпорядковується диктату досягнень. Секс – це досягнення (Leistung). А сексуальність – це капітал, який потрібно примножувати. Тіло з його виставковою вартістю (Ausstellungswert) схоже на товар. Інший сексуалізується в об'єкт збудження. Не можна любити Іншого, від якого була віднята інакшість, його можна лише споживати. Він також більше не є особою, оскільки він фрагментований на сексуальні підоб'єкти (Teilobjekten)¹. Сексуальної особистості не існує» [Han, 2012, p. 18].

Звісно, з цим можна сперечатися. Все залежить від того, як саме ми будемо визначати особистість. У певній проєкції чому б їй не бути сексуальною? Хоча Naked Attraction добре демонструє саме цю Ausstellungswert кожного учасника шоу, яка зводиться до розміру, форми, ступеню денатуралізації тіла та його органів-частин; і хай подекуди можна розгледіти загальні тенденції щодо розуміння краси, в цілому ключовим меседжем є рівн(оварт)ість, а відтак і корисність/результативність усього різноманіття, – жодної стигматизації чи узагальнення, лише багатоманіття/сингулярність смаків.

Інша річ, що результатом кожного вибору-на-свій-смак геть не часто є створення бодай на короткий строк пари чи навіть здійснення сексуального акту. Авжеж, ми можемо розглядати це в лаканіанській перспективі того, що сексуальних стосунків не існує. Тож якщо виходити саме з сексуальності, буквально з частин тіла і щонайперше геніталій, годі розраховувати на справжню людську близькість. Розглядаючи Іншого в перспективі Левінасового бачення, Хан вбачає проблему в тому, що сучасна близькість/позитивність, що позбавлена дистанції, руйнує саму можливість любовних стосунків – справжньої близькості, яка пов'язана з напруженням і негативністю. Але проблема полягає не лише в цьому, і не тільки в тому, що позитивізування кохання до «формули задоволення» (Genussformel) з орієнтацією на «приємні відчуття», що зводить стосунки до взаємоспоживання, від початку нівелює будь-яку можливість цих стосунків. Натомість потрібно або приймати садівську логіку сексуальної насолоди за умови відкидання сентиментального кохання, або приймати усі ризики негативності (Хан) того, що зазвичай ми іменуємо коханням. Проблема цієї неузгодженості чи парадоксальності насправді унаслідковано від християнського етосу, що виплекав певний тип сентиментальності й погляд на стосунки, хоча в дійсності він переважно лишався недосяжним ідеалом. Цей етос структурований в перспективі Іншого, який формує і спрямовує бажання саме як бажання Іншого.

Втім проблема полягає в тому, що і суб'єкт, який конститується капіталізмом (суб'єкт суспільства спектаклю споживання), насправді є *суб'єктом бажання*, і аж ніяк не насолоди. Все заціклюється саме на бажанні, яке зосереджується на поверхнях тіла як *обгортки*, в яку *запаковане* задоволення/насолода. Власне процес розпаковування і постає як такий, що доставляє насолоду. Ба більше – зворотним боком цього споживання (роз)пакування-тіла є праця, яка виглядає як така, що позбавлена відчуження. Як, до речі, й усі її супутні складові як-от: трудовий договір чи контракт. В певній філософській традиції такий тип бажання і такий спосіб насолоди іменовані як мазохистський. І наведений Ханом приклад з романом «П'ятдесят відтінків сірого» засвідчує контамінацію садизму мазохізмом – БДСМ як парадигму сучасного світу, в якому покора законові Іншого постає як особисте бажання, коли закон конститує умовну безпечність, що забезпечується тотальною контрольованістю, що утворює життя, позбавлене негативності ексесу. У своєму хрестоматійному дослідженні Жиль Делез зауважував, що саме договір, контракт характеризує мазохізм. І якщо мазохистська культура побудована на двох складових: естетичній, «що розвивається за моделлю мистецтва та саспенсу», і юридичній, «що розвивається за моделлю договору та підпорядкування» [Deleuze, 1967, p. 67], тоді відповідними «безпечними» і «приємними» їй втіленнями є розпаковування/роздягання/розкриття-по-частинах як знижена/приглушена інверсія саспенсу, і формальність договору як особистого вибору, найпростішою формою якого є погодження з чимось або

¹ В англomовному перекладі вжито «sexual part-objects» [Han, 2017, p. 12], тобто буквально часткові об'єкти.

прийняття певного контенту, як це буває у відповіді на запитання, що вискакує на екрані: «чи вам є 18 років?». Усі правила і послідовності дій, процес задоволення/праці мають бути прописані і підписані учасниками, аби інституціональна відповідальність (на яку, за Делезом, спроможний лише садист) була знята. Тому ми стикаємось із тим, що часто лише порушення домовленостей/закону призводить і до насолоди, і до можливих стосунків.

Але, ймовірно, цей спектакль споживання спрямовує негативність і агресію, що з нею пов'язана, в певне скероване русло. У своєму есеї про споживання Вольфганг Шивельбуш звертає увагу на історичний зсув щодо функції упаковки в процесі виробництва/споживання: «Якщо колись упаковка слугувала для того, щоб не пошкодити предмет під час транспортування, то тепер її функція повністю змінилася <...> Споживання як процес поступової руйнації споживчої вартості предмета певною мірою був перенесений на руйнацію цілісності упаковки» [Шивельбуш, 2018, с. 184]. Психоаналітичне пояснення з посиланням на Дональда Віннікотта цьому феномену Шивельбуш вбачає у своєрідній сублімації дитячої/природної негативності, що розкривається в формуванні «я» дитини в «акті насолоди від свавільної руйнації», що визначає будь-яку руйнівну дію як «самознаходження і самоствердження «я»», коли «насолода від руйнування виявляється насолодою від життя», а «споживання відіграє свою скромну роль щоденної «маленької» дози нищення, необхідної для підтримання життя» [Ibid., с. 185-186].

З іншого боку, *Naked Attraction* дає чітко зрозуміти, що тіло-товар є лише частиною спектаклю/гри/шоу, як і процес розпаковування. І ця гра насправді має відтворити цілісність і єдність організму, відбудувати його образ, подолавши розрив між органами без тіл і тілами без органів, що продукувався культурпорноіндустрією капіталізму. Меседж цього спектаклю споживання полягає в тому, що *не існує* органів без тіла, як і тіло складається з різних органів. Йдеться лише про *поступовість* бажання, що рухається від органів/частин за логікою розпакування як роздмухування бажання. Проте такий характер бажання вимагає все більшої орієнтації на пакування. Людина має постати наче запакована в тіло, розпаковуючи кожний орган якого, можна обрати свій об'єкт бажання. Нарешті це конститує розповсюдження товарної форми не лише на те, що вироблено культурою, але і на природу. Суспільство спектаклю споживання, як і ток-шоу, побудоване саме на грі між природним і культурним, натуралізованим і денатуралізованим тілом. Певна зацикленість на волоссі (чи його відсутності) на тілі, татуюваннях, штучності чи природності грудей, обрізаному чи ні пенісі тощо яскраво це засвідчує.

Тож якщо побудувати діаграму сучасного суб'єкта бажання/споживання, потрібно виокремити як визначальні точки (ро)збіжності, через які вимальовується образ товарної форми: природне й культурне, ціле й часткове, єдине й множинне, інтимне й екстимне. Будь-який суб'єкт/об'єкт бажання не є природним і/чи культурним, цілим і/чи частковим, єдиним і/чи множинним, інтимним і/чи екстимним, він є трансформером: природне денатуралізується, ціле часткується, єдине множитья, інтимне екстимується. Такою є відповідь суспільства спектаклю споживання усім попереднім репресивним культурам, що тяжіли до і будувалися на універсалізації певного принципу/суверенного аргументу (природне право, висока культура, пристойна поведінка, статевий етикет тощо). Єдиного цілісного природного суб'єкта чи особистості, яку потрібно відтворювати чи наслідувати, не існує. Є лише частковість денатуралізованої множини, що перебуває в трансформаційному процесі само(ре)презентації, в якому ніщо не претендує на статус вищого, хіба що – обраного, попри всі хиби і недосконалість.

Онтологічну картину цієї реальності малює Нік Ленд, завершуючи свій текст про дізінтеграцію: «Шматки (pieces) є базовими. Вважати їх такими, що походять з цілого – це плутанина, що створена нестійкими універсалістськими рамками. Будь-яка перспектива, яка реально може бути реалізована, вже локалізована серійними поломками (breakages). Ніщо не починається з цілого, хіба що як ілюзія. Сьогодні ми знаємо це як емпірично, так і

трансцендентально. Все, що не робиться по частинах, не робиться в глибокій відповідності з реальністю» [Nick Land, 2019].

Звідси можна вивести дві тези щодо відносин/стосунків/комунікування децентрованого суб'єкта чи фрагментованої істоти зі світом/іншим, які взаємодоповнюють одна одну, парадигмальною для яких є сексуальність.

По-перше, це те, що маніфестується як подолання кордонів антропоцентристської та геніталцентристської сексуальності, зокрема представниками екосексуальних рухів. Автори маніфесту «Приймаючи екосексуальну позицію: Земля як коханець» наголошують: «Екосексуальність пропонує альтернативні способи мислення сексуальності, які виходять за межі людського розмноження, генітального сексу та людської винятковості (віра, що люди відрізняються від усіх інших форм життя та перевершують їх). Оскільки люди є частиною природи, екосексуальні практики можуть включати сексуальні контакти між людьми, включаючи генітальний секс. Екосексуали, однак, вважають усі частини тіла потенційними місцями сексуального задоволення. Ми бачимо, як тіло виходить за межі власної шкіри, у таких формах, як хмари біомів, унікальні хмари бактерій і мікробів, які оточують тіла всіх органічних істот, тварин і рослин. Екосекс – це зміна парадигми: ми не займаємося сексом просто з іншою людиною, натомість ми займаємося сексом із її водою, мінералами, бактеріями, біомами та навіть зоряним пилом!» [Annie Sprinkle, Beth Stephens, Jennie Klein, 2021. P. 19]. Ця вочевидь шизоаналітична логіка розкривається й у визнанні множинності й фрагментованості задоволення, що відбивається в певному розумінні оргазму як «приємного вивільнення, вибуху або потоку накопиченого еротичного або сексуального збудження (енергії) у найширшому сенсі, який може виникати та відбуватися в різних частинах тіла або протікати через все тіло різноманітними шляхами» [Ibid., 190]. Таке *мікроскопічне* бачення дозволяє розмити той образ об'єкта, предикатами якого були прекрасний чи потворний, приемний чи огидний, довершений чи недоладний, що продукували винятковість, ієрархію, стигматизацію, виключення. Задоволення, як і життя в цілому (точніше – життя-як-задоволення), передбачає рух від частки до частки, визначальною якістю яких є здатність давати/отримувати, продукувати/споживати, експонувати/споглядати задоволення/насолоду – інклюзію часткового.

По-друге, це передбачає не так зацикленість на чомусь, на певному *об'єкті а*, як мандрівку/пошук нових/інших об'єктів/способів для життя/задоволення. Це те, що Поль Беатріс Пресьядо в своєму «Контрсексуальному маніфесті» пов'язує з розширенням і деконструкцією сексуальності, зауважуючи, що «сексуальність не може бути зведена ні до статевої відмінності, ні до гендерної ідентичності», вона «визначається як політична і водночас неусвідомлена естетика тіла та його задоволення» [Preciado, 2018, P. 8]. Ця позиція враховує не лише так би мовити складність природного тіла, але і можливості технологічного перетворення тіла, зокрема друкування нових органів за допомогою 3D принтерів. Але найголовніше, що тут проголошується, це комунікативна трансформативність сексуальності, яка доводиться через аналогію між сексом і мовою. Відтак якщо «сексуальність схожа на мови», тобто також є «комплексною системою комунікації й відтворення життя», якщо сексуальності, як і мови, «є історичними конструктами зі спільними генеалогіями й біокультурними написами», тоді «сексуальності можна навчитися» так саме, як можна «спілкуватися кількома мовами», можна позбавитися нав'язаної статевої одномовності, що набула «характеру натуралізованого бажання» і «увійти в будь-яку іншу сексуальність за іншого режиму знання, влади та бажання», «навчитися будь-якій іншій сексуальній мові з більшим чи меншим відчуттям відчуженості та незвичайності, радості та присвоєння», навіть «винайти іншу сексуальність, інші режими бажання й отримання задоволення» аж до того, що Пресьядо і розуміє як контрсексуальність – «стати чужим для власної сексуальності та втратити себе в сексуальному перекладі» [Ibid.].

Діалектичне розуміння цієї ситуації вочевидь штірнеріанське, адже все виглядає як досягнення діалектичної тотожності само-винаходження і само-втрати, частини і цілого,

навіть Штірнерову анархістську онтологію чи антропологію Ніщо залегко можна тут розглядіти. Проте деконструктивістське чи психоаналітичне бачення визначає перспективу цього суб'єкта/об'єкта (само)насолодження як рух постійного уречевлення – самовинаходження за межами чогось визначеного як якесь певне Само. Йдеться про сподівання подолати навіть не самотність, а самотність, яку відчуває суб'єкт бажання, адже він постійно спрямований на щось ін(ак)ше, бо бажання є бажанням Іншого. Само(ре)презентація, що упорядковується ринком (підпорядковується «невидимій руці» ринку), що втілюється по суті в товарній формі, виглядає як єдиний спосіб повноцінного життя: аби бути, потрібно представляти себе по частинах на ринку і споживати усі часткові об'єкти, що репрезентовані Іншим. З іншого боку, виникає питання, чим/якою вона може бути поза товарною формою? Ймовірно, такого типу питання слід сформулювати не тільки з урахуванням усіх загроз, що йдуть від правого/традиціоналістського популізму, але і поза патосом вочевидь лівацької перспективи критики капіталізму.

Чи не фіксує все це своєрідну кумедність людської істоти (принаймні як виду), яка ніколи не виходить із дитячого стану гри, не дозріває до нудьги раціонального буття, продовжуючи гратися в стару гру одягання/роздягання, пакування/розпакування, саморуйнування/самовинаходження, отримуючи, за усіма ознаками (у Гегелевому, Марксовому, Фройдовому тлумаченні), фетишистське насолоджування? Вочевидь, коли б ми ставили просвітницьке питання про зрілість людства сьогодні, ми мали б його перевести з площини підкорення «я» авторитетові Іншого в площину питання про те, наскільки це «я» структуроване актом фетишизації буття, тобто крім визначення, наскільки суб'єкт бажання є (скерованим/спокушеним) Іншим, потрібно з'ясувати, чи може людина існувати поза вимірами додатковості, хай як вони представлені в культурі: додатковою вартістю, додатковим значенням чи додатковою насолодою. Ймовірно, аби зрозуміти людину – потрібно викрити таємницю фетишизму, відповідно вбачати перспективу зрілої людини, ба, навіть постлюдини, слід поза атавізмами фетишизму. Втім і досі позафетишизоване життя вбачається лише в тих подіях, які передбачають взаємність і рівність чи суб'єкт-суб'єктність, які іменують дружбою, з чим давні греки пов'язували політику полісів, або любов'ю/коханням, на чому мали б будуватись сексуальні стосунки, але вони виходять з визнання буття Іншого як цілого, цілісної особистості, фетишизоване руйнування якої є неприпустимим. Чи здатні ми досягти того, чого прагнемо, якщо будемо взаємодіяти по частинах?

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

- Шивельбуш В. Речі і люди. Есей про споживання / пер. з нім. О. Юдін. Київ : Ніка-Центр ; Львів : Видавництво Анетти Антоненко, 2018. 192 с.
- Annie Sprinkle, Beth Stephens, Jennie Klein. Assuming the Ecossexual Position: The Earth as Lover. Minneapolis London, 2021.
- Debord, Guy La Société du Spectacle. Paris: Gallimard, 1992.
- Deleuze G. Présentation de Sacher-Masoch: le froid et le cruel. Paris: Les Éditions de Minuit, 1967. 275 p.
- Han, Byung-Chul. Agonie des Eros. Berlin: Matthes & Seitz Berlin, 2012. 73p.
- Han, Byung-Chul. The agony of eros / foreword by Alain Badiou ; translated by Erik Butler. Cambridge, MA : MIT Press, 2017. 60 p.
- Ibrahim Y. Posthuman Capitalism. Dancing with Data in the Digital Economy. London, New York: Routledge, 2021. 161 p.
- Kamper D. Der Körper, das Wissen, die Stimme und die Spur // Quel corps?: Eine Frage der Repräsentation. Muenchen, 2002. S. 167-174.
- McNair Br. Striptease Culture. Sex, Media and the Democratisation of Desire. London, New York: Routledge, 2002.

Nick Land, Disintegration. Jacobite. July 15, 2019.
<https://web.archive.org/web/20220119212451/https://jacobitemag.com/2019/07/15/disintegration/>

Preciado P. B. Countersexual Manifesto / trans. by K.G. Dunn. New York: Columbia University Press, 2018. 216 p.

The Vulva Gallery. <https://www.thevulvagallery.com/about>

Waldrep Sh. The space of sex: the porn aesthetic in contemporary film and television. New York: Bloomsbury Academic, 2021. 293 p.

Перепелиця Олег Миколайович

доктор філософських наук,

завідувач кафедри теоретичної і практичної філософії імені професора Й. Б. Шада
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна

майдан Свободи, 4, Харків, 61022, Україна

E-mail: o.perepelytsia@karazin.ua

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-9825-7573>

Храброва Ольга Вікторівна

кандидат філософських наук,

доцент кафедри теоретичної і практичної філософії імені професора Й. Б. Шада
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна

майдан Свободи, 4, Харків, 61022, Україна

E-mail: o.khrabrova@karazin.ua

ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-2614-1066>

Стаття надійшла до редакції: 06.09.2022

Схвалено до друку: 17.11.2022

NAKED ATTRACTION: THE STRUCTURE OF DESIRE

Perepelytsia Oleh M.

D.Sc.in Philosophy, Head of the Department of Theoretical and Practical Philosophy named
after Professor J. B. Schad

V.N. Karazin Kharkiv National University

4, Svobody sqr., 61022, Kharkiv, Ukraine

E-mail: o.perepelytsia@karazin.ua

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-9825-7573>

Khrabrova Olha V.

PhD in philosophy, associate Professor of the Department of Theoretical and Practical
Philosophy named after Professor J. B. Schad

V. N. Karazin Kharkiv National University

4, Svobody Sq., Kharkiv, 61022, Ukraine

E-mail: o.khrabrova@karazin.ua

ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-2614-1066>

ABSTRACT

The article conceptualizes the structure of desire, which is inherent in the society of the spectacle of consumption. The nature of the representations of diversity, equality, and equivalence, which constitute the contemporary subject of desire and exhibit the singularity of desire directed at a partial object, is determined. The specificity of the culture of contemporary society, which is oriented towards various methods of "self-invention" through the publication of the construction of the personality, is fixated on body. It is about the dominance of defragmented images produced according to the principles of commodity form through representation, which is ensured by the development of contemporary media

technologies. In this perspective, the capitalized body is reduced to its instrumentality, the production potential of its parts, which is legitimized by the process of transformation of sexuality, which can be observed in the contemporary media space, in talk shows, in particular Naked Attraction, the characteristic features of which are considered in the article.

The subject of the society of the spectacle of consumption is the subject of desire, which focuses on the surfaces of the body as a wrapper in which pleasure is wrapped. The process of unpacking appears as one that gives pleasure. In the Deleuzian projection this type of desire and this mode of jouissance is interpreted as masochistic, which is realized in the form of a contract and, in particular, in the "suspense" of unpacking/undressing. In the spectacle of consumption, we are talking about the gradualness of desire, which moves from organs/parts according to the logic of unpacking as the fanning of desire. The figure of the subject of desire/spectacle/consumption is defined through points of divergence/convergence: natural/cultural, whole/partial, single/multiple, intimate/extimate. Thus, it is argued that there is no single whole subject, a personality to be reproduced or imitated. Instead, there is a partiality of the multitude that is in the transformational process of self-(re)presentation. In this context, life appears as a movement from part to part, the quality of which is assessed by the ability to give/receive, produce/consume, exhibit/contemplate pleasure/enjoyment, which unfolds in the deconstruction and transformation of the subject of desire and in particular sexuality.

Keywords: *desire, subject/object of desire, the society of the spectacle of consumption, sexuality, image, jouissance.*

REFERENCES

- Annie Sprinkle, Beth Stephens, Jennie Klein. (2021). *Assuming the Ecosexual Position: The Earth as Lover*. Minneapolis London.
- Debord, Guy. (1992). *La Société du Spectacle*. Paris: Gallimard. (In French).
- Deleuze G. (1967). *Présentation de Sacher-Masoch: le froid et le cruel*. Paris: Les Éditions de Minuit. (In French).
- Han, Byung-Chul. (2012). *Agonie des Eros*. Berlin: Matthes & Seitz Berlin. (In German).
- Han, Byung-Chul. (2017). *The agony of eros / foreword by Alain Badiou ; translated by Erik Butler*. Cambridge, MA : MIT Press.
- Ibrahim Y. (2021). *Posthuman Capitalism. Dancing with Data in the Digital Economy*. London, New York: Routledge.
- Kamper D. (2002). Der Körper, das Wissen, die Stimme und die Spur. *Quel corps?: Eine Frage der Repräsentation*. Muenchen, p. 167-174. (In German).
- McNair Br. (2002). *Striptease Culture. Sex, Media and the Democratisation of Desire*. London, New York: Routledge.
- Nick Land. (2019). Disintegration. *Jacobite*. July 15. <https://web.archive.org/web/20220119212451/https://jacobitemag.com/2019/07/15/disintegration/>
- Preciado P. B. (2018). *Countersexual Manifesto / trans. by K.G. Dunn*. New York: Columbia University Press.
- Schivelbusch W. (2018). Things and people. Essay on consumption / trans. O. Yudin. Kyiv: Nika Center; Lviv: Anetta Antonenko Publishing House. (In Ukrainian).
- The Vulva Gallery*. <https://www.thevulvagallery.com/about>
- Waldrep Sh. (2021). *The space of sex: the porn aesthetic in contemporary film and television*. New York: Bloomsbury Academic.

Article arrived: 06.09.2022

Accepted: 17.11.2022